

BALLAI LÁSZLÓ

Tragédia

© COPYRIGHT 2007, BALLAI LÁSZLÓ. MINDEN JOG FENNTARTVA.

MEGJELENT AZ „EZREDVÉG” IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALOMKRITIKAI FOLYÓIRAT
XVII ÉVFOLYAM, 4. (2007. ÁPRILISI) SZÁMÁBAN.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A [HTTP://BALLAI.VASAROS.COM/](http://ballai.vasaros.com/) OLDALRÓL SZÁRMAZIK.
A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA
CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES.
E-MAIL: [BALLAI@VASAROS.COM](mailto:ballai@vasaros.com)

© 2007 VASAROS DOT COM

A telki paradicsom már ott díszlett az üvegtálban. Egyik-másik darabon a lámpa fénye rubinttá varázsolta a vízcseppeket. Még nem nyúltam hozzá. Vártam. Orromban buján vad, gyümölcsös illat csavargott. Elképzelttem az ízt. Tökéletes gasztronómiai élmény várt rám, melyhez nem kell markáns kiegészítő, kolbász vagy pecsenyehús. Lassan vajazni kezdtem egy kenyérszeletet. Ekkor vad röptében keringeni kezdett az asztal felett egy légy.

Gyermekkoromban szenvedélyes légyvadász voltam. Igyekeztem a levegőben elkapni a rovar, ez persze ritkán sikerült. Tehát: lecsapás. Megvárni, amíg leszáll, és akkor puff! És ha nem száll le? Egyszer még a tapasztalt, öreg legyek is leszállnak. Őket persze sarokba kell szorítani. Valóságos taktikai harc alakul ki egy ilyen ellenféllel. Az ember szinte tisztelni kezdi, a végén alig akarja megölni. De minden játszma véget ér.

Hosszú ideje nem bántom a legyeket. Semmilyen állatot, hacsak nem veszélyeztetnek. Általában mi veszélyeztetjük őket, sterilizált környezetünkben nincsen helye a szabályainknak nem engedelmeskedőknek. Pedig e lények sokkal régebben élnek a világon, mint mi, és teljesen önkényesen oroztuk el földjüket, vizeiket, levegőjüket. Miért fosztanánk meg őket az élettől is, melyet velünk együtt is tudnak élvezni? Ha az étелеmen akarna landolni valamelyikük, hát elhajtom. A szemtelenkedőket pedig – régi vadásztechnikáim alkalmazásával – befogom, és kiteszem az ablakon.

Ellentmondást nem tűrő mozdulattal a tálba nyúltam, és kivettem egy paradicsomot. A kocsány felőli részére illesztettem késem recés végét, és lassú, de erőteljes mozdulattal kettészeltem. Néhány, belsejéből fakadó, narancsszín lövellet napfény átítatta, hajnali harmatcseppként pihent meg a kezemen. Az illat, mely előbb ígéret volt csupán, a valóság súlyos párájával nehezedett az asztal köré. Egy-egy vágással tovább cikkelyeztem a két fél gyümölcsöt, majd a sóért nyúltam. De a telki paradicsomra igazán nem kell só, mint a boltira. Ettől ízt venne el csupán, ami annak valami ízt ad.

A légy eközben intenzíven uralta az étel és a lámpa közti üres teret. Enni kezdtem. Ha a tányérom közelébe merészkedik, elhessentem. Ám ezt a legyet nem az étel érdekelte. Kezdetben látszólag összevissza csapongott. Kiderült azonban, hogy egyre szűkülő, koncentrikus köröket ír le a villanykörte körül. Majd tovarebben onnan, közben biztosan az ételt fürkészi; köztudomású, hogy a legyek mozaikszemükkel majdnem háromszázhatvan fokban látnak, gondoltam futólag, miközben figyelmemet a negyedik paradicsomgerezdre fordítottam. Ekkor a légy már egészen kis köröket írt le, majd belecsapódott a villanykörtebe. Éktelen zümmögést hallatott, majd alétan az asztalra hullott.

Megsajnáltam. Ha ilyen kábult állapotban megfogom, és kiteszem a szűrét, még baja eshet. Vártam tehát. Néhány másodperc múltán felocsúdott, és fittyet hányva a paradicsom, a vaj illatának, megindult a villanykörte felé. Most már nem körözött, erőit egy helyre összpontosítva nyílegyenesen támadott, majd a kudarc után azonnal visszavonult. Kissé ingatag kóválygásokkal erőt nyerve újra meg újra nekirepült a forró körtének. Érezte azonban, hogy nem elég átütőek a csapásai. Hangsebességre kapcsolt, és egetverő sikoltással ostromolta meg azt a tüzes fénygömböt.

Gigászi küzdelem volt ez. A hős mindenáron át akart hatolni a kemény, forró közegen, hogy elérje, ami mögötte van. Az éjszakát nappallá varázsoló csodát, a mindenség titkát, az élet dajkáját – a fényt.

Nem érte el. De elégette önmagát.

VÉGE